

Radka Lacinová



ZA VŮNÍ LEVANDULE

ZA VŮNÍ
LEVANDULE

RADKA LACINOVÁ

*Nic v našich životech není náhoda.
Vše má svůj smysl.*

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Jakmile se trať stočila k *Lyonu*, krajina se za okny vlaku začala měnit. Ubylo konvenční architektury a nahradil ji rustikální venkov. Štíhlé cypřiše lemující úzké silnice vzpínaly se k nebi a pokroucené stříbřitě zelené olivovníky vzdorovaly slunci stojícímu vysoko na obloze.

V dálce se mihla usazená kamenná městečka, pole vinné révy a cihlové tašky na střechách domů. Vzápětí se otevřel široký rozhled do údolí, na měkce zvlněné kopce, širokou řeku a starý římský most. Oblast jižní Francie byla jako stvořená pro cestování, toulání, odpojení se od vnějšího světa a záplavy impulsů.

Lucie, okouzlená světlem, v němž vynikaly kontury a barvy zdejší přírody, sáhla pro fotoaparát a přes lehce zaprášené okenní sklo vlaku pořídila několik snímků.

Nejraději by se přenesla do luk, k polím a vodnímu toku a fotografovala odrazy starých stromů na pohyblivé hladině. Představila si, jak báječné by bylo ulehnout do vysoké trávy a naslouchat šustění listů ve větru. Milovala samotu. V samotě se cítila jistě, bezpečně a svobodně.

Z chodbičky vagónu vyrušil ji zvuk drkotajícího servisního vozíku a klapot dámských podpatků. „Můžu se zeptat, za jak dlouho dorazíme do *Avignonu*?“ oslovila stevardku.

„Cílová stanice bude za dvě hodiny,“ odpověděla černovlasá dívka ve slušivé uniformě a s vozíkem plným balených sendvičů zmizela hbitě v útrobách vedlejšího kupé.

Lucie si protáhla ztuhlé nohy a prohnula se v zádech. Letní vánek proudící do kupé vozu přinášel s sebou omamnou vůni tymiánu a levandule. Z tašky vyňala útlou knihu a nalistovala první stránku.

Miluji začátky, přečetla úvodní větu. *Začátky čehokoli nového. Začátek knihy, začátek příběhu, začátek nového dne, první krok do nové země. Miluji vše poprvé, za každým krokem další nový krok...*

Zvedla oči vábená pohledem do krajiny. Pod azurovým nebem se zaskvěl bílý vápencový vršek *Mont Ventoux*.

Náš život je mozaika nejružnějších setkání, četla tiše dál. Jsou setkání, na která zapomeneme a potom taková, která náš život změní navždy. Jinakost a lidi s jinými názory nás obohacují. Střet dvou odlišných názorů může vyvolat jiskření a zažehnout vznik něčeho nového a zajímavého. Jinakost a střet plodí kreativitu...

Opřela se o polstrovanou sedačku a uhladila si lehké vzdušné šaty i vypasované modré sáčko doladěné hedvábným šátkem. Úvod knihy s filozofickým podtextem přečetla během dlouhé cesty z Prahy několikrát a přeci se neposunula ani o řádek níž. Ačkoliv by zřejmě měla, na popud autorky, popřemýšlet o smyslu života, závidět lidem, kteří se ptají, o co tady v tom našem bytí vlastně jde, a zároveň se

nepovažovat za duchovního tupce, chudáka a otroka doby, myšlenky jí uhýbaly jiným směrem, k cestě do *Avignonu*.

Ještě včera touto dobou pobíhala mezi koupelnou a obývacím pokojem a do malé cestovní tašky házela v rozčilení pár kousků oblečení a kosmetické nezbytnosti.

Včerejší hektický den začal poněkud nestandardně. Původně měla v úmyslu vyběhnout ihned zrána do lesoparku a s fotoaparátem v ruce zaměřit se na kapky rosy, které teď, na konci srpna, ulpívají na jemných pavučinách. Co by ji těšilo více než ponořit se do svého kreativního já, pohrát si se clonou a expozicí a kochat se snímky vystihující atmosféru pozdního letního období?

Ovšem, měla rozepři s manželem. Jiří byl v posledním roce společného soužití obdařen zvláštní schopností. Pošlapat vše, na čem spolu pracovali. Zválený záhon květin před domem byl dostatečným důkazem, kde strávil noc pod vlivem alkoholu a nemohoucností držet se na vlastních nohou. Pohádali se. Kvůli jeho pití i polámaným květinám.

Po ostré výměně názorů Jiří prásknul dveřmi domu a odkvapil na pracovní cestu, načež podrážděnou Lucii nenapadlo nic jiného, než otevřít internet a na svém bankovním účtu ověřit zběžně proběhnuté platby, nezbytné poplatky na domácnost a další pohledávky.

Připojení k síti Wi-Fi bylo instalováno teprve nedávno a spojení, tak jak bylo v roce 2010 běžné, pracovalo pomalu. Odskočila si na moment od monitoru, a když se vrátila zpět, krev se jí zastavila v žilách. Změř čísel a transakcí zobrazující se na displeji počítače slil

se do jedné šmouhy a výrazně zrychlil její puls. Konto bylo na nule. Vlastně ještě hůř, bylo v minusu.

V šoku, s knedlíkem v krku a potom v podpažních jamkách začala jednat. Nejprve zavolala do klientské zóny bankovní společnosti, u níž byl běžný účet veden, a třesoucím se hlasem oznámila, že když byla s českou cestovní kanceláří na dovolené v Provinci, odkud se před pár dní vrátila, byla jí v *Avignonu* odcizena peněženka s platební kartou. Platební kartu na místě telefonicky zablokovala, avšak i přesto její účet nyní zeje prázdnotou!

Slečna na druhé straně linky projevila empatii k úzkostně laděné ženě a soucitným hlasem poskytla nezbytnou informaci: „K tomu, aby mohly být uznány neoprávněné transakce na účtu, je nutné potvrzení o oznámení krádeže na policii.“

Lucie nelenila, skočila do auta a uháněla na nejbližší policejní stanici ve městě. Ale ouha...

„Byla jste okradená v *Avignonu*? A co chcete od nás?“ mračil se na ni policista mezi dveřmi, jejichž výplň tvořily kromě skla i bytelné mříže.

„Potřebuji potvrzení pro banku o přijatém oznámení kvůli... neoprávněným transakcím a... kvůli odškodnění z pojištění,“ vysvětlovala Lucie překotně a v pozadí vnímala ozvěnu svého hlasu linoucí se prázdnou dlážděnou chodbou.

„Madam, krádež platební karty nebyla spáchána na území naší republiky. My vám žádné potvrzení vystavit nemůžeme,“ pronesl muž v uniformě důrazně a hodlal jí zabouchnout dveřmi před nosem. Nekompromisně!

„Moment!“ zarazila jeho počínání a zavírající křídlo dveří zablokovala nataženou nohou. Věděla, že takové jednání je přes míru, avšak neucukla ani o píď a na muže zákona hleděla zpřímá. „Chápu, že můj požadavek je smělý. Ale co mám podle vás dělat?“ zeptala se přiškrceně.

„Co máte dělat?“ zopakoval otázku policista a v úzké štěrbíně pootevřených dveří sjel pohledem k holému nártu v černých páskových lodičkách. „Můžete mi říct, proč jste krádež neoznámila ihned na místě? V tom, ehm, *Avignonu*?“ uvolnil přísný výraz v mimice s rukou stále položenou na chladné klice.

„Chtěla jsem, chtěla...“, pronesla tiše, „...ale průvodkyně zájezdu mi to rozmluvila.“

Policistovi se mezi obočím objevila rýha, načež Lucie začala rychle vysvětlovat: „Tvrdila, že francouzská policie se mojí krádeží zabývat nebude, protože podobných případů tam řeší hned několik za den,“ odmlčela se a nabrala dech. „Když jsem volala do banky kvůli blokaci karty, pravděpodobně již byla vybraná. Nikdo ale v bance neprojevil znepokojení nad tím, že blokuje kartu, na které není žádná hotovost. Neměla jsem tím pádem podezření, že by bylo něco v nepořádku. Navíc, ve Francii jsem neměla přístup k internetu, a tudíž ani možnost ověřit si zůstatek na účtu... Odcizeno mi bylo šedesát tisíc korun,“ Lucie sevřela rty a měla chuť s pánem v uniformě zatrást.

„Šedesát tisíc korun, to je pěkný ranec,“ pronesl policista žoviálně. „Dle mého, kontaktujte cestovní kancelář a podejte stížnost na jednání průvodkyně zájezdu, ale pochybuju, že od nich dostanete nějakou

kompenzací. A nyní pokud dovolíte,“ kývl hlavou k natažené noze ve dveřích.

Lucie pochopila. Přetahovaná kdo s koho skočila. Sotva chodidlo v páskových lodičkách přisunula zpět k tělu, zamřížované dveře se zabouchly tak rázně, až se třeskavý zvuk nesl ke kancelářím prvního patra.

Zkoprnělá zůstala stát v prostorách chladné chodby. Sedla si na židli k oknu a v dlaních promnula zpocené čelo. Teprve teď zaznamenala, že letní šaty, které si doma v rychlosti přetáhla přes hlavu, jsou přetočené. Přední díl s několika knoflíčky skvěl se vzadu a rafinovaně střižená záda vyjímala se na prsou. To ji dorazilo. Její mozek byl celou tou nenadálou situací natolik konsternovaný, že se odpojil, jednal zmateně a bez přemýšlení.

Nádech, výdech. Snažila se zmobilizovat, vzchopit síly a uvažovat racionálně, ale současně netoužila bytostně víc než po pocitu bezstarostnosti ve své mysli. Vymazat hard disk.

V tmavé chodbě policejní stanice shledala jediné možné řešení. Vrátit se do *Avignonu* a pokusit se získat potvrzení o neoprávněné transakci na platební kartě právě tam.

Jakmile se dopravila zpět do svého domu, znepokojená a rozrušená, zarezervovala si přes webové stránky dopravní společnosti zpáteční jízdenku na vlak směr *Praha – Avignon*.

Drobnou strukturu svého těla složila do klubička a stehna křečovitě stiskla k trupu. S bradou podepřenou o špičatá kolena hleděla před sebe, do prázdna, a snažila se najít vnitřní rovnováhu. Ale marně. Stav vyváženosti se vytratil, prostě odvál.

V myšlenkách se zabývala finančním obnosem, který právě zmizel jako pára nad hrncem a v hlavě si přehrávala bezpočet reálných scén, v nichž mohla této nepříjemné situaci předejít.

Pohledem z křesla skenovala rozevřené zavazadlo a vyrovnávala se s neplánovanou cestou do Francie. Bude se muset, mimo jiného, postavit sama za sebe, což pro ni jako introvertku představovalo značně nekomfortní záležitost.

Introverzi jako svůj výrazný osobnostní rys snažila se již dlouhodobě přestat vnímat jako chybu a nedostatek pro život obecně, ale mnohdy nastaly situace, kterým nedokázala čelit bez obtíží. Tak například, oznámení o krádeži na policii ve Francii mohla učinit sama, ne očekávat pomoc postarší a unavené průvodkyně, která evidentně neměla v úmyslu se tímto zabývat.

Velkorysá Lucie nechtěla také přitěžovat ostatním spolucestujícím. Hromadně se totiž museli na určitý čas přesunout do hotelu za město, kde měli zajištěné ubytování. Doplatila tudíž na klasicky opakující se scénář, na upřednostňování zájmů jiných před zájmy svými a na ostych prosadit svůj názor.

I když na cestě k dospělosti dožrála k přesvědčení, že být nesmělá není žádný prohřešek, že plachost v sobě skrývá specifickou hodnotu a být introvert má spoustu výhod, pro praktický život si připadala nepoužitelná. Sebevědomí na bodě nula.

Slýchávala často na svou adresu, že je *zvláštní* a *divná*. Tato nálepka ji zraňovala, přestože věděla o svých kvalitách, o své citlivosti a hluboké přítomnosti, bez potřeby pronášet bezvýznamná slova.

Ano, mohla působit zvláště a možná i divně, zaměřená na svůj vnitřní svět, v kterém analyzovala, přemýšlela, košatila své myšlenky a oplývala obrovskou dávkou emocí, ale vyhovovala si, rozuměla svým potřebám a schopnosti obohatit svět o jemné prožitky. Moc si přála, aby jí rozuměli i ostatní.

Snad toto byl prvotní impuls presentovat své vnitřní vnímání přes fotografii. S oblibou se procházela přírodou a s fotoaparátem v ruce zaznamenávala pozoruhodné detaily na listech, v trávě, na krovkách brouků. Fascinovalo ji chmýří na bodlácích či kvetoucí mech.

Taktéž ráda se toulala po ulicích měst a v hledáčku teleobjektivu pátrala anonymně po tvářích lidí, jejich výrazech, pocitech, příbězích. Pořízené snímky sdílela na sociálních sítích. Touto cestou získala řadu příznivců, kteří ji motivovali, fandili, poskytovali podporu a ztotožňovali se s její senzitivitou.

Jednoho dne obdržela nabídku na zaznamenání fotodokumentace významného jubilea. Obávala se, nevěřila si, ale přesvědčili ji. A výsledek? Uspokojující. Podobné zakázky dostávala častěji, až se portrétnímu a produktovému fotografování začala věnovat naplno a stalo se jediným zdrojem příjmu. Pravda, finančně si nemohla vždy vyskakovat, a byly měsíce, kdy na tom byla s penězi hůř, ale svoboda, kterou jí tato profese poskytovala, byla nevyčísitelná.

Obecně neměla poněti, odkud pramení její vztah k uměleckému vyjádření. Nikdo ji touto cestou nevedl a po kreativní stránce nerozvíjel.

Vyrůstala v sedmdesátých letech v zdevastovaném pohraničí jižních Čech. Její dětství proběhlo v době komunistického režimu, v časech, kdy byla Československá republika obehnaná dráty elektrického napětí a hraniční pásmo neustále kontrolováno vojenskými hlídkami. Většinu obyvatel pohraniční oblasti tvořili Romové a vyčleněné rodiny, převážně matky s dětmi, jejichž muži byli pro protistátní činnost či odlišné názorové přesvědčení uzavřeni ve věznicích s nálepkami politických vězňů.

Rodnou vesnici protínala úzká, rozdrobená asfaltová cesta a řada vybydlených domů, jejichž obvodovým zdím vévodily dominantní kopřivy a plevel prorůstající ve spárách. V těchto místech se zastavil čas.

Omítky domů, narušené stopami po kulkách vystřelených ze zbraní, představovaly memento čtyřicátých let. Majitelé prázdných nemovitostí patřili k příslušníkům německé národnosti, kteří po skončení druhé světové války prošli násilným vystěhováním z území Československa. Po dobu komunistické nadvlády byl jejich majetek nedotčený pouze zdánlivě. Ve skutečnosti byly neobydlené domy prolezlé od sklepů po půdy. Místní lidé odnášeli, co uznali za vhodné. Vše patřilo všem.

Čas dětství přinášel traumata. Svého otce ani jeho rodinu Lucie nikdy nepoznala. Když dovršila pět let, matka za pomoci neznámého muže emigrovala. Zkrátka, jednoho dne zmizela a už se neozvala.

V útlém věku se nedokázala malá dívka vyrovnat s faktem, že je svou matkou odvržená. Byla přesvědčená, že na této skutečnosti nese svůj podíl viny. Upínala se k prarodičům, kterým byla svěřena do péče. Uzavřela se do sebe, nekomunikovala s okolím, narůstala v ní úzkost a hůře snášela separaci. Potřebovala cítit lásku, bezpečí a ujistění, že její blízcí již nikam neodejdou.

Na konci osmdesátých let, po sametové revoluci a pádu komunistického režimu, předpokládala Lucie, že se matka z takzvaného *Západu* vrátí. Představovala si ji nesčetněkrát mezi dveřmi jejich domu, očekávala od ní omluvu a současně adekvátní vysvětlení, neboť důvody k jejímu útěku mohly být všelijaké a možná i pochopitelné.

Když se ani po roce od otevření hranic matka neozvala, snažila se babička dopátrat, zda po ní nezůstaly nějaké informace, záznamy v policejních materiálech. Avšak bezúspěšně.

Na povrch se dostávaly nejrůznější zvěsti a dvanáctiletou Lucii napadalo mnohokrát, že matka mohla být při ilegálním přechodu hranic přistižena vojenskou hlídkou a na místě zastřelena. V temné době socialismu se lidé v pohraničním pásmu ztráceli běžně. Slehla se po nich zem.

Babička představovala milující bytost, která dívku chránila před nástrahami velkého světa a snažila se jí absenci rodičů vynahradit. Nikdy matku nepošpinila, vyhýbala se sebelítosti, s trpělivostí naslouchala niterným pocitům své jediné vnučky a dělila se s ní o moudrost a životní zkušenosti. Od babičky se toho Lucie naučila

spousty. Mimo jiné i to, že většina záležitostí vyžaduje několik úhlů pohledu.

Jediné, co babička nezládla, bylo přílišné ochrانيelství, přehnaná starostlivost, takzvaná opičí láska. Nedala své vnučce šanci rozvinout se po stránce sociální, čímž její introvertní povahu ještě více prohloubila. Lucie se sice naučila kooperovat v úzkém komunitním kruhu, ale když nastoupila na internátní střední školu a opustila ochrانيelská křídla domova, zjistila, že není pro začlenění do skupiny stejně starých vrstevníků připravená.

Praotec do výchovy svěřeného dítěte autoritativně nezasahoval, přesto pro Lucii představoval jediný mužský element. Zbožňovala dědečkovu dobrosrdečnost, i když v jeho tváři vnímala zvláštní smutek. Pravděpodobně se trápil okolnostmi, které život přinesl. Po večerech sedával tiše u stolu v kuchyni oblečený do špinavých montérek. Řídké prošedivělé vlasy mu sotva zakrývaly lebku a vrásky na obličeji byly tak hluboké, že připomínaly jizvy. Jeho neřestí byla, bohužel, závislost na tabáku a alkoholu. Každý den musel mít svoji hladinku a krabičku cigaret. Zemřel v šedesáti pěti letech na karcinom žaludku.

Půl roku po jeho smrti Lucie zaznamenala, že babičce se zhoršuje krátkodobá paměť, často se opakuje a problém jí činí orientace v čase i prostoru. Diagnóza zněla jednoznačně, Alzheimerova choroba.

Na konci devadesátých let minulého století neexistovala Alzheimerova centra, která by takto postiženým pacientům poskytovala odbornou péči. Babička byla proto umístěna do jediného možného zařízení té doby, do Domova pro seniory. Lucie ji

pravidelně navštěvovala a pozorovala, jak se zdravotní stav nejbližší osoby razantně zhoršuje. Babička byla výrazně zmatená, dezorientovaná, později vnučku nepoznávala.

Lucie právě dokončovala vysokoškolské studium humanitního směru. Procházela náročným a psychicky vyčerpávajícím obdobím. Prarodiče vždy lpěli na tom, aby dívka ve škole prospívala, zakládali si na kvalitním vzdělávání. Vždyť nebýt pádu komunismu, studium by Lucii pro kádrový profil matky nebylo bývalo režimem povoleno. Akademický slib však skládala bez podpory jediného člena rodiny.

Lucie si do nedbalého drdolu na temeni hlavy zapletla pramínek vlasů, který jí sklouzl do čela, vstala z křesla a z právě příchozího e-mailu vytiskla jízdenku na vlak směr *Avignon*.

Již za pár hodin absolvuje první samostatnou cestu do zahraničí, bez zázemí cestovní kanceláře, přátel, či svého muže. Uvažovala, zda se neukvapila a v jeden okamžik převážila nedůvěra ve své schopnosti. Jistě, pohodlnější by bylo zůstat a ve skrytu ulity polknout hořkou pilulku, ostatně jako další z mnoha.

S povzdechem se natáhla po tlačítkovém mobilu věčkové konstrukce a v telefonním seznamu vyhledala spojení na přítelkyni Ellen, zaměstnané provozem vlastního podniku. Nebylo obvyklé dovolat se jí hned na první pokus, ale tentokrát Lucii obsazovací tón linoucí se z reproduktoru přiváděl k šílenství. Potřebovala se podělit o aktuální dění, a to bezpodmínečně nutně!

Ellen, čerstvá pětatřicítka, překypovala velikostí *plus size*. Bylo až s podivem, že tato svérázná, korpulentní dáma nebyla doposud vážně zadaná, a to i přesto, že oplývala ohromnou sbírkou ex-partnerů.

Vlastnila kavárnu *U černé kočky* v Praze na *Smíchově*. O její podnikatelské schopnosti svědčil fakt, že ještě před rokem by nikoho nenapadlo vypít si v prostorách staré tovární dílny, mezi zdmi z otlučených cihel, sklenici vody, natož pak kávu. Avšak zásluhou designu a pečlivého návrhu projektu vznikl podnik se směsicí rustikálu a omšelého *vintage* stylu. Kavárna *U černé kočky* tak pojila moderní prvky se stylem starých časů.

Nejdůležitější prvky interiéru tvořily doplňky, na kterých si Ellen zakládala, a které udávaly ucelený dojem. Zrcadlo ve zlatém rámu, bordura na stěně, velkoformátové fotografie a osvětlení vtiskly vnitřnímu prostoru jedinečnou a osobitou atmosféru.

Přes dvůr naproti kavárně si Ellen pronajala malý byt, dvě místnosti s kuchyňkou ve stylu italského venkova. K životu potřebovala málo, ovšem to nebylo možné tvrdit o šatech, kterým s radostí přenechala jednu celou místnost. Ráda se zdobila masivními šperky a provokovala extrémními prvky. K energii, kterou vyzařovala, se všechna ta extravagance hodila. Tato dáma plnějších tvarů rozhodně nepůsobila kýčovitě.

Během rekonstrukce tovární dílny se Ellen se truhlářem Otou. Za tajemnými výrazy dvou lidí, kteří se zdvořile bavili nad projektem *Černé kočky*, hráli ti dva intimní hru. Zatímco jejich oči rentgenovaly terén, nervy pod kůží tepaly, vysílaly signály a ladily se na to, co se po týdnu mezi voňavými opracovanými trámy stalo

skutečností. Ale, bohužel, prima zkušenost s mužem výrazného sex appealu neměla ani tentokrát seriózního pokračování.

„Čau Lucí,“ ozvalo se na druhé straně telefonní linky. „To je fajn, že voláš. Právě jsem na tebe myslela. Nechceš za mnou přijet ke *Kočce*?“ vrhala Ellen bez nádechu jednu větu za druhou.

Lucie mrkla na masivní hodiny, které při zařizování domu našly své místo na stěně v obývacím pokoji. Hlavou jí proběhlo, že rychlou kávu by stihnout mohla. Vlák do *Avignonu* odjíždí za tři hodiny.

„Za chvíli jsem u tebe,“ oznámila věcně, plynulým pohybem ruky zaklapla mobilní telefon a s razantním trhnutím zavřela zip cestovní tašky.

Se zavazadlem přehozeným přes rameno rozběhla se na nejbližší tramvajovou zastávku. Jemný vánek jí čepýřil vlasy, nadzvedal lehké šaty a odhaloval štíhlá lýtka. Na poslední chvíli skočila do poloprázdného vozu číslo devět. Proudění letního větříku se v uzavřeném prostoru zastavilo a vzduch uvnitř tramvaje se nehnul. Skleník velkoměsta.

Usadila se na potrhanou koženkovou sedačku, z níž místy vylézal žlutý molitan. Pot jí stékal po zádech a na látce šatů tvořil nevzhledné mapy. Tohle nepotřebovala.

Naposledy se Lucie s Ellen setkala na oslavě narozenin, která se konala začátkem června. Svoji venkovní party organizovala Ellen sama a nutno uznat, že námaha oslavenkyně s přípravami se vyplatila.

Pečlivému plánování se věnovala celý měsíc a po večerech u sklenky vína tvrdila, že pětatřicítka v životě ženy je holt přelomová.

„Ne třicítka, ani čtyřicítka, jak se píše v chytrých ženských časopisech, ale pětatřicítka,“ hovořila bodře se skelným pohledem směřujícím do poloprázdné číše.

Narozeninová oslava proběhla na uzavřeném dvoře za kavárnou, kterému z jedné strany dominovala stará cihlová zeď porostlá břečťany. Ellen ji rafinovaně nasvítila malými reflektory, čímž vyzdvihla omšelou krásu i svěžest zeleně. Na stolech s bílými ubrusy se vyjímalý skleněné karafy, sklenice, bílý porcelán, bledě zelené hortenzie a dekorativní perly. Skleněné koule zavěšené na prádelních šňůrách nad stoly houpaly se v jemném vánku, odrážely svit zapálených svíček a jemně o sebe cinkaly.

Jiří zůstal s hosty, kteří se s aperitivy v rukou shromažďovali na dvoře okolo narozeninové tabule. Lucie zastihla Ellen v kuchyni, odkud byla cítit výrazná bazalka a tymián. Právě ve chvíli, kdy vstupovala do dveří, vytahovala Ellen z trouby dokřupava opečené kuřecí. Na splývavých indických šatech zakrývající nedostatky plnoštíhlé postavy blyštěl se jí masivní, pestrobarevný náhrdelník. Černé, kučeravé vlasy měla stažené šátkem na způsob čelenky. O svérázném vkusu hostitelky vypovídaly i vysoké kozačky ozdobené výšivkou. Ellen byla zkrátka originální a svá.

Vůně pečeného masa stoupla Lucii do nosu, a vzhledem k tomu, že dnes téměř nejedla, začalo jí kručet v břiše.

„Vezmi prosím ty mísy se zeleninovým salátem. Udělala jsem k nim avokádový dip,“ požádala Ellen ještě dřív, než se Lucie stačila optat, zda pětatřicítka nepotřebuje s něčím pomoci.

„Co kdybych ještě předtím připravila tousty?“ nabídla se Lucie.

„Jasně, budu ráda... Zapekla jsem cuketu se žampiony, snad bude všeho dost. Nedáš si loček prosecca? Bílé víno se teprve chladí,“ mrkla na ni Ellen spiklenecky.

Lucie neodpověděla. Upřeně se soustředila na sendvičovač před sebou. Hup a dovnitř zapluly dva kousky.

Otevřeným oknem drala se dovnitř ze dvora změřt tlumených zvuků a zvonivý ženský smích. Naprosto jasně rozeznávala hlas svého muže, který bavil společnost neotřelými vtípkami.

„Srší humorem,“ pronesla na půl pusy otráveně, opřela se zády o kuchyňskou linku a ruce složila na prsa.

Ellen koutkem oka postřehla, že její přítelkyně není ve své kůži. Sice měla dokonalý make-up a andělsky lehoučké šaty bez rukávů, avšak ani pod vrstvičkou rozjasňujícího pudru neukryla své rozpoložení.

„Však pro ten humor tě sbalil, no né?“ snažila se Ellen o žert a do dlaně uchopila dvě hladké skleničky protáhlého tvaru. „Děje se něco?“ zeptala se hned nato zkoumavě. „Jsi nějaká přepadlá.“

„Ále, Jiří přišel v noci zase nadranej,“ pronesla Lucie a ústa protáhla do pohrdavého úšklebku.

„Bude líp, však ho znáš. Jirka si sice sem tam přihne, ale jinak je to hodný člověk. Každému ochotně pomůže a má tě rád,“ rezonovalo kuchyní a Lucii se sevřel žaludek.

„Promiň,“ přitočila se Ellen blíž. „Snažím se to zlehčit, ale vím, že to ti nepomůže...“

„Ellíso, Jiří si sem tam nepřihne, v poslední době v tom jede nepřetržitě. V opilosti mi vyčítá hlouposti... Ani nevíš, jak jsem ráda, že spolu nemáme děti. Neumím si představit, že by něco takového měly snášet.“

„Proč s ním vlastně jsi?“ zamračila se Ellen. „Sorry, ale neuměla bych si představit, kdyby se můj muž vracíval domů nalitej. Tedy samozřejmě, kdybych nějakého měla,“ doplnila poté.

Z toustovače vyjely plátky opečeného chleba a vyžádaly si pozornost. Ticho v kuchyni se dalo krájet.

Lucie nikdy netrpěla iluzemi, že v manželství panuje nekonečná láska a romantika. Čas přináší další výzvy, vášně i vzrušení se otupí. Ale proč se z Jiřího stal opilec, tomu nerozuměla. Hledala důvod, proč se toto děje, ale na žádný nepřišla. Její muž neměl existenční problémy. Nebo snad ano?

Jiří se vždycky rád napil, ale ani Lucie nebyla dříve, co se alkoholu týče, pruderní. Ano, i ona za mladých bujarých let na večírcích párkrát přebrala, a i dnes si s chutí dá sklenku vína k večeři. Ovšem, jedna či dvě stačí. V případě Jiřího se však jednalo o něco, co evidentně nedokázal zvládnout. Stačilo pár piv s přáteli a večer nedopadl dobře. Jiří otevíral stavidla démonovi a dostával se do stavu, který byl mimo jeho kontrolu.

Nespočítala by, kolikrát plakala, prosila Jiřího, aby přestal pít, nebo zuřila, donutila jej spát mimo ložnici, odmítala intimitu či se zdráhala komunikace s ním. Alkohol se stal zdrojem jejích obav. Nebylo divu,

z dokonalého, okouzujícího partnera stávala se několikrát do týdne trochu neschopná artikulace.

Když s ním v bdělém stavu zavedla řeč a svěřila mu, co ji trápí, on závislost na alkoholu popíral. Argumentoval, že to Lucii se ustavičně něco nelíbí a hledá na něm chyby. Údajně se jí přičítá přijímat ho takového, jaký je. Snažil se jí vnutit, že pocit marnosti vychází pouze z ní samotné, ne z něj, a že je příliš snadné učinit z jejího problému problém jeho.

Rozhovory na ožehavé téma vyústily obyčejně v rozepři, kdy Jiří bouchnul do stolu, případně Lucii urazil či ponížil. Nikdy ji nevzal na milost. Kladla si otázky, proč Jiří odmítá připustit, že alkohol zasahuje do jejich života a proč ona setrvává v tomto nefunkčním manželství. Většinou docházela ke stejné odpovědi. Jiří tvoří domov a je její jedinou rodinou.

Seznámili se před deseti lety. Psal se rok 2000 a svět právě vstupoval do nového milénia. Jiří přišel do fotoateliéru, kde pracovala. Řešil zakázku majitele fotografického studia na přestavbu podkrovní místnosti. Choval se sebejistě, a přitom působil mile. Vysoký muž s jednodenním strništěm ji od prvního okamžiku okouznil.

Jakmile začal s přestavbou nad ateliérem, potkávali se pravidelně. Každé ráno zaklepal a mezi dveřmi ji pozdravil. Mnohdy Lucii pomohl, tu se zaseknutým plátnem, tu s jeho výměnou. Skutečnost, že ji po několika dnech pozval na večeři, jevila se jako přirozené

vyústění flirtu mezi stativy. Vytvořili sympatický pár a ano, milovali se. Skutečně se milovali.

Jejich vztah se vyvíjel podle společenských měřítek. Vzali se, postavili dům a svůj život založili na běžném očekávání, počít dítě. Ale nedařilo se. Když se Lucii přehoupala třicítka a oni dva byli stále bezdětní, nepohlíželi na tento fakt jako na rozsudek, spíše jako na oddálení plánovaného rodičovství. To, že jednou budou mít potomka, brali jako samozřejmost. Předpokládali, že se tak stane, až přijde správná doba.

Zatímco Lucie pracovala jako umělec na volné noze a rozvíjela se po stránce kreativní, Jiří jako řemeslník v oblasti stavebnictví měl hlavu plnou propočtů. Chtěl si zajistit existenci, vydělat peníze a proboujet se k dalším, lukrativnějším zakázkám. Pracoval na stavbách, byl častokrát unavený a ve stresu. To, když nestíhal plnit termíny. Ale Lucii nešidil. Sem tam si spolu zašli za kulturou, na taneční večer nebo dobré jídlo.

Společný život s Jiřím jevil se zpočátku jako báječný a ona byla přesvědčená, že je pro ni dobrou volbou. Jenže jak roky plynuly, vztah mezi nimi se měnil. A to zásadně. Oba se zabředli do své práce a jejich dny se nekryly. Jednoho dne Lucie zaznamenala, že o víkendech bývá často sama a že Jiří se potřebuje vybouřit podle svého. Náplní jeho volného času stali se noví přátelé a dýchánky okořeněné alkoholem. Život Lucie se tak začal měnit v dramatický film.

Když se Jiří vracíval domů v podroušeném stavu, už dopředu se děsila. Po jeho příchodu odehrávaly se scény, kdy ode dveří křičel, celou noc chodil bytem, nadával a urážel. Hlavním terčem byla ona.

Párkrát ovšem dorazil ve stavu naprosté bezvládnosti, v neschopnosti ovládat své tělo. Těžko definovat, která varianta byla pro psychiku křehké ženy přijatelnější.

Lucie trpěla a ano, cítila se ukřivděná a bezmocná.

„Miluješ ho ještě?“ zeptala se Ellen a přístroj v kuchyni naplnila další várkou toustů.

Lucie nadzvedla obočí.

„No, ne... je to jednoduchý dotaz. Miluješ Jiřího ještě?“ zopakovala Ellen a obrátila se ke své přítelkyni s důvěrou.

„Nevím,“ usmála se Lucie křečovitě. „Mám v sobě rozpor. Na jedné straně je tam vztek a na té druhé lítost. Abych byla upřímná, nejradši bych od něj odešla, ale nemám k tomu kroku sílu. Cítím vůči Jirkovi závazek.“

„Hele, mám vás ráda, oba dva. Jiří je v jádru dobrý chlap a mrzí mě, že se alkoholem ničí a že ničí i tebe... Musíte najít nějaké řešení.“

Ze dvora narozeninové party přerušil je mnohohlasný popěvek: „Živijó, živijó, živijó!“

Dojatá Ellen nechala se pod širým nebem objímat, přijímala přání štěstí a doslova se koupala v láskyplné dobré vůli. V očích se jí zjaskřily slzy. Pětatřicítka je holt pětatřicítka.

Lucie mezitím přenesla z kuchyně na dvůr čerstvě vytvořené lahůdky a společně s Jiřím prodrala se k oslavenkyni. V davu gratulantů postřehla Petra, bývalého partnera. Nepřekvapilo ji, že ho

Ellen na oslavu svých narozenin pozvala. Přátelský vztah spolu ti dva udržovali již od vysoké školy.

Petr kývnul na pozdrav a vyšvihl do výšky malou dcerku. Druhou, volnou rukou objal svou ženu, jemnou krásku. Nutno uznat, Petr rozhodně nepatřil mezi muže, kterým by každý rok nepřidával na kouzlu a charismatu. Vlasy na skráních mu již prošedivěly, ale stále si udržoval štíhlou postavu a vzpřímené držení těla.

Lucie jeho pozdrav opětovala a silné emoce v ní vířily. Nejen, že je s Petrem pojil první vážný vztah, ale i přátelství založené na společném zájmu a tím bylo fotografování. On s letitou praxí v tomto oboru byl pro ni dobrým učitelem a rádcem. Nechal ji tvořit, odhaloval tajemství kompozice, světla, nastavení clony a expozice, podporoval její sebedůvěru a krok po kroku vedl ji k dokonalé fotografii, k přirozenému vyjádření osobnosti. Nepochyboval o tom, že pokud se Lucii podaří nalézt vhodná témata, stane se z ní výborná fotografa.

Jak je to dlouho, co jsme se viděli naposled? Tři roky? zadumala a mírně se zachvěla.

Zpátky do reality hodila ji až rozložitá postava Ellen, která se vynořila v zorném poli.

„Hodně štěstí. Dárek pro tebe,“ pronesla Lucie a do nastavených dlaní oslavenkyně položila velkoformátovou černobílou fotografii.

Netrpělivá Ellen roztrhla obal a na vzdálenost svých paží pohlédla na snímek se zalíbením. Hodnotila sebe samu sedící za prosklenou stěnou kavárny. Z fotoobrazu na plátně vystupovaly výrazné, mírně přimhouřené oči sledující dění na ulici a dlouhé prsty s dokonale

upravenou manikúrou objímající šálek kouřící kávy. Ellen v roli modelky působila tajemně a sexy.

„Přemýšlela jsem, co ti věnovat? A fotografie jako vzpomínka zůstane napořád. Snad se ti líbí?“ objala ji Lucie.

„Víš, co bych mohla?“ přikývla Ellen s nadšením. „Mohla bych ji vystavit *U černé kočky*. Bude se tam hodit. Trošku jako reklama,“ uchechtla se potutelně.

„No jo, moje Lucinka objevuje v ženách... tu... hm... vnitřní krásu,“ pronesl vedle stojící Jiří, na kterém bylo evidentní, že již překročil svou hranici a má problém s plynulým vyjadřováním.

„Jak to myslíš, Jirko?“ zarazila se Ellen. „Mám si to brát osobně?“

„Vůbec ho neber vážně. Chce být vtipnej,“ píchla Lucie prstem Jiřího do žeber a zatvářila se na oko žertovně.

Oslava nadále probíhala poklidně. Hosté seděli u stolu, smáli se, tlachali a dopřávali si dobré jídlo. Při vjezdu u brány stála stará litinová lucerna, vydávala měkké světlo a utápěla dvůr do intimního odstínu. Muzikanti se usadili do rohu dvora, odkud příjemný večer probarvovali pomalými písněmi. Tu a tam se dokonce tancovalo. Lucie tyhle melodie milovala. Milostné písňe se jí sladkobolně a toužebně vpíjely do duše.

V momentě, kdy na vidličku nabrala těstovinový salát, ozval se za jejími zády důvěrně známý hlas: „Ahoj Lucko. Jak se máš?“

Otočila se a na tváři vykouzila úsměv: „Docela dobře. A ty?“

„Jo, jo... taky fajn,“ odpověděl Petr. „Je tu volno? Můžu si přisednout?“ ukázal prstem na vedle stojící židli.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Za vůní levandule*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.